



פרחים

נגד זיגל

ותיכננו את מהלכה של ההפגנה. לפתע פרצה מהומה רבה מעבר ל-כביש אבו-חצירא עצמו הגיע במכוני-הית-השרד שלו. שמואלי, המפגיין הניצחי של ירושלים, ניסה להתקרב אליו, כשבידו כרזות קרועות. "כתבתי שלטים נגדך, ור הנג של הרב עובדיה יוסף קרע לי אותם!" התמרמר. אך אבו-חצירא לא שמע אותו. הוא הוקף במאות מעריצים, שהת-עקשו לנשק אותו על לחייו. כמה רבנים לבושים בקאפוטות שחורות ועטורים זקנים שחורים, שיכלו להיות אביו או סבו של אבו-חצירא, הצליחו להכניס אותו אל השר נראה חיוור, נרגש ומבוהל. הוא התחנן באוזני המקפפים אותו, שדחפו ושמחצו אותו: "רק אל תרימו אותי על הידיים! זה לא ייראה יפה בטלוויזיה!" שומרי-ראש מתנדבים מקרב הקהל, שעליהם ניצח נהגו כבדי-הגוף של השר אבו-חצירא, הצליחו להכניס אותו אל בניין משרד-הדתות. הקהל זרם אחריו, כשהוא מאיים להפיל תחתיו את דלתות הלישכה. מוכירתו הנאות של השר ניסו בכל כוחן לסלק את הקהל, אך זה היה קשה: "הם כולם או רבנים מכובדים או חברים של השר, אנחנו לא יכולות לסלק אותם סתם כך!" אמרה אחת מהן. גדליהו שרייבר, המנכ"ל החדש של

קוצים, כדי להביע את מורת-רוחם מההפ-גנה. כשהתאספו האלפים מול משרד-הדתות, לא היה בו השר. הפרחים הונפו אל-על. הקריאות נשמעו מכל עבר. המעי-גלים הזכירו את מעגלי-הריקודים של גוש-אמונים. הרוחות התלהטו כאשר כמה צעירות חילוניות ניסו להפריע להפגנה. הן גורשו בכוח תוך שניות מעטות. המישי-טרה, שעמדה נכונה למצבים כאלה, אף לא הספיקה להתערב. המתח גבר ככל שהתקרבו מחוגי-השעון ל-12 בצהריים, השעה שבה היתה אמורה להתחיל הפגנת-הפרחים. האוטובוסים המ-שיכו לפלוט מפגינים. אחיו של אביר-חצירא, משה, רבה של רמלה, הונף על כתפי מפגינים, שיצאו עימו במחול. אחרים לא שכחו את עוורו של השר, הנמצא לדבריהם, "במרתפי-העיניים של זיגל, וקריאות, "משה גבאי אדם טהור!" נשמעו מכל עבר. כל אותו זמן עמדו שני עורריו התופי-שיים-בינתיים של אבו-חצירא, דויד כנפו ואברהם דדון, ליד אשר לזיממי, מי שקבע לראשונה שפרשת אבו-חצירא היא פרשה עדתית. לידם עמד מארגן האגודה למען חקירה הוגנת של שריהדות, ח"כ המפד"ל בן-ציון (בנצ"י) רובין. הם הסתודדו עם שוטרים, שהמפגינים תחבו לידיהם פרחים,



שחור-לבן | שרי-הדתות לבן, למרות שהוא שחור. ההפגנה הבליטה את הנושא העדתי של המיקרה. מפגינים נושאים את השלטת המסמל יותר מכל את מהות המטרה סביב החקירת הפלילית נגד אהרון אבו-חצירא: "שרי-הדתות לבן, למרות שהוא שחור". ההפגנה הבליטה את הנושא העדתי של המיקרה.

א הרון מדך ישראל! שרו שלושת אלפים איש, זיגל, דבר אל השר בכבוד ובפרחים! צעקו המפגינים במקרי-הלה מאורגנת היטב. "שרי-הדתות לבן, למרות שהוא שחור!" קראו הכרזות. אולי היה זה סימלי שההפגנה שאותה אירגן "ועד ציבורי" שהוקם לאחרונה כדי להגן על שרי-הדתות אהרון אבו-חצירא נערכה בשולי מיגרש-הרוסים בירושלים. היא התקיימה בחורש קטן, בפיתחו של מישרד-הדתות. בקצה האחר של המיגרש שוכנת תחנת-המישטרה המפורסמת של ירושלים, ולידה בית-המישפט. האוטובוסים הגיעו זה אחר זה. כשהם נושאים על פגושם הקידימי שלטים: קרית-מלאכי, אשדוד, אשקלון, רמלה, לוד, אילת. השוטרים הצליחו אך בקושי לכוון את התנועה ולמנוע פקקי-תנועה גדולים. "אני לא יודע מה זה," אמר אחד המפי-גינים, "אמרנו לנו לבוא. אז באנו. הרווחתי יומי-עבודה. אני לא יודע מי אירגן את זה. פשוט אמרו לעלות על האוטובוס!" גישתו של מפגיין זה, שהוכיח אמונה קטנה מאוד בחפותו של שרי-הדתות ובר-מטרת ההפגנה, היתה שונה מזו של רבים אחרים — רבנים נשואי-פנים, נשים יוצי-אות-מרוקו שהשיעו את היללה המפורי-סמת שלהן, תלמידי ישיבה, ואפילו כמה מאות אנשים שניכר בהם שהם יוצאי-אשכנז. המפגינים הביאו פרחים — שושנים, גלדילות, מכל הסוגים. היו גם שהביאו



קוצים | שתי מתנגדות למסע למען אבו-חצירא הביאו קוצים מול הפרחים של תומכיו, שתיהן סולקו.

